

Els records de Lina

Vestuaris.

S'obra la porta i entra corrent una nena de 7-8 anys.

Està en un vestit curt, mitjons llargs de color carn, guants del mateix color i patins per patinatge sobre gel.

Es treu ràpidament els patins i s'amaga darrera del banc.

D'aquí 2 minuts, als vestuaris entra una dona de 30 anys.

Prima i alta amb ulls grans i cabell castany arrissat.

Dona: Mila! Estas aquí?

Es para i escolta amb atenció.

Se sent la nena plorant fluixet.

La dona veu darrere del banc a la nena.

Dona: Que passa? La teva actuació comença d'aquí poc.

Has d'assajar. La teva entrenadora t'està buscant. Anem-hi.

Mila: Qui ets tu?

Dona: Soc una dels arbitres. Quan actuesas, ho estarem veient, et posarem una nota i...

Mila: Se qui és un arbitre! Però ja em podeu posar un 0. Perquè no sortire al gel.

Arbitra: Per què?

Mila: No vull! No m'agrada. Hi ha molta gent i... tinc por.

Es gira mirant a la paret.

L'arbitra seu al seu costat.

Arbitra: Dons bé. Es veritat. Pots decidir si sortir al gel o no. Hi ha molta gent, et pots caure, et pot sortir malament algún element, pots trencar la mà el peu, etc.

Peró, també pots guanyar. A tota aquesta gent li pot agradar la teva actuació i diran que ho has fet millor que tots.

Pots decidir si ser una patinadora de gel o no. Ho has de decidir ara mateix. Saps, tots aquests nens i nenes qu estan fora esperant el seu torn també tenen molta por. Estàn molt preocupats.

Peró sortiran al gel i faran la seva actuació. Potser guanyaran o cauran però dominaran a ells mateixos i guanyaran la por que tenen.

Això és el més important. I no només en l'esport. Tota la teva vida, amb patinatge o sense, estarà plena de problemes a les que t'hauràs d'enfrentar. Tindràs molta por, però els hauràs de solucionar.

Mila: Per què m'explica tot això? Cin que sap tot el que em pasara?

Arbitra: Jo també era nena i també vaig patinar. Als 16 anys hauria d'anar a la millor escola de patinatge, però...

Mila: No vas voler? Vas tenir por?

Arbitra: Vaig tenir molta por. Sempre. Però aquesta no és la causa per la que no vaig anar a l'escola.

Mila: I llavors, que t'ha passat?

Arbitra: Vaig caure. En l'assaig amb el meu company. No hem fet be l'element. Vaig trencar la cama i la mà.

Mila: No vas poder sortir al gel més?

Arbitra: Quan em vaig curar, tenia molta por de sortir, però ho vaig fer. Vaig caure. Em vaig aixecar i vaig caure un altre i un altre cop. Tenia molta frustració. Però m'aixecava i ho tornava a fer.

Mila: Vas tenir molta valentia per sortir al gel després d'aquest trauma.

Arbitra: Sí. És així. Tota la meua vida era, i segueix sent, el patinatge. I ara vull que tinguis tu la valentia per sortir. Se que t'has entrenat molt i que et sortia molt bé.

Mila: No ho sé...

Arbitra: Siusplau. Has de sortir. Si no surts ara, ja no sortiras mai més al gel.

Mila i arbitra s'aixequen.

Mila agafa els patins.

Entra un nen per la porta.

Nen: Mila és l'hora. Hem d'anar a actuar.

Mila: Pot ser tots teniu raó. Ho fare. Per cert, (mirant a l'arbitra) com et dius?

Arbitra: Lina

Mila: Gràcies per ajudar-me, Lina.

Tots tres surten per la porta i van a la pista de gel.

L'arbitra seu amb altres arbitres i comença l'actuació.